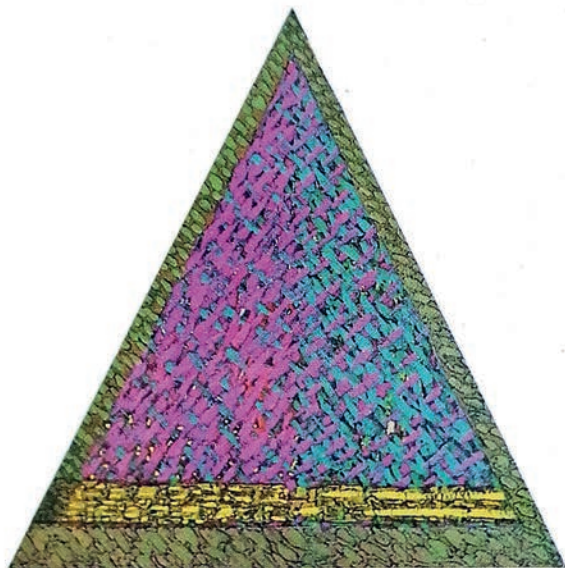

ЗОРАН ИГЊАТОВИЋ
К Р Е Т А Њ Е
С Л И К Е 1989. до 1993.

ГАЛЕРИЈА КУЛТУРНОГ ЦЕНТРА ПРИШТИНА
НОВЕМБАР 1993.

Зоран Игњатовић (1961. Љубљана)

Дипломирао је 1990. године на академији ликовних уметности у Сарајеву, одсек сликарство, у класи професора Милешоја Унковића.

Члан је УЛУС-а од 1992. године.
Живи и ради у Крагујевцу.

САМОСТАЛНЕ ИЗЛОЖБЕ

Кафе галерија "Звонс", Сарајево, 1990.
Галерија Ј&В (Јанко и Боја), Крагујевац, 1991.

КОЛЕКТИВНЕ ИЗЛОЖБЕ

Галерија Студентског центра, Крагујевац, 1991. год.

Нови чланови УЛУС-а 1992.: Београд Смедеревска Пријеполје, Рашка, Нови Пазар. Пролетна Изложба УЛУС-а, Народни музеј, Крагујевац и Павиљон "Цвијета Зузорић", Београд, 1992.

Галерија "Србија", чланови УЛУС-а из Крагујевца, Крагујевац, 1992.

Мала галерија, чланови УЛУС-а из Крагујевца, Аранђеловац, 1992.

Галерија 34, чланови УЛУС-а из Крагујевца, Ваљево, 1992.

Театар "Јоаким Вујић", изложба три аутора, М. Сарић, Г. Ракић, З. Игњатовић, Крагујевац, 1992.

Уметничко - пословни центар "Вук Караџић", Уметници за децу из Београда, Београд, 1992.
Народни музеј, чланови УЛУС-а из Крагујевца, Крагујевац, 1992.

Са члановима групе 18-18:

Крагујевац, Уметничка галерија Народног музеја,

Бар, Културни центар,
Котор, Културни центар.

Ликовна колонија - Вишевац, 1992.

Галерија савремене ликовне уметности - Изложбени павиљон у Тврђави чланови УЛУС-а из Крагујевца, Ниш, 1993.

Мали ликовни салон, изложба цртежа чланова УЛУС-а из Крагујевца, Крагујевац, 1993.

Зоран Игњатовић, академски сликар
ул. Рудничка 17/18
34000 КРАГУЈЕВАЦ

Zoran Ignjatović, (1961, Ljubljana)

Graduated in 1990, at Art Academy - Sarajevo University, Painting Department, in the class of professor Milivoje Unković.

He is a member of ULUS (United Artist of Fine Arts - Serbia) from 1992.

He lives and works in Kragujevac.

INDEPENDENT EXHIBITIONS

Coffe - gallery "The Bell", Sarajevo, 1990.

The gallery "J&B" (Janko and Boja), Kragujevac, 1991.

COLLECTIVE EXHIBITIONS

The gallery of the Students Center, Kragujevac, 1991.

New members of ULUS.; Belgrade, Smederevo, Prijepolje, Raška, Novi Pazar.

Spring exhibitions of ULUS, The national Museum, Kragujevac and "Cvijeta Zuzoric" gallery (Pavilion), Belgrade, 1992.

"The Serbia" gallery, members of ULUS from Kragujevac, Kragujevac, 1992.

"The Little gallery", members of ULUS from Kragujevac, Arandelovac, 1992.

Theatre "Joakim Vujić", exhibition of three authors, M. Sarić, G. Rakić, Z. Ignjatović, Kragujevac, 1992.

Art - bussines center "Vuk Karadzic", "Artists for refugees children", Belgrade, 1992.

"The National Museum", members of ULUS from Kragujevac, Kragujevac 1992.

With members of group 18-18:

Kragujevac, Artistic gallery of National museum,

Bar, Cultural center,
Kotor, Cultural center.

The Colony of Fine Arts, Viševac, 1992.

The gallery of Modern Arts, exhibit hall "The Tower", members of ULUS from Kragujevac, Niš, 1993.

"The Little Gallery", exhibition of drawings, members of ULUS from Kragujevac, Kragujevac, 1993.

Zoran Ignjatović, academic painter
Rudnička street 17/18
34000 KRAGUJEVAC

Мада ово није миметичко сликарство, оно много дугује Аристотеловској филозофији и естетици. Јер, управо је та филозофија бесконачним низом анализа, модерну цивилизацију одвела до врло уситњене представе о свету. И све што смо ближе поимању природе материје, даље смо од јасне представе света као целине.

Тога је свестан и Зоран Игњатовић када, у маниру свог времена, поентилистички, улази у расправу о суштини материје. Његове слике, јасно илуструју два основна концепта те суштине: један, корпускуларни, којег уметник постиже потезом и други, таласни, који дочарава бојом. Они на сликама Зорана Игњатовића, постоје напоредо, управо како тврде и неке теоријске науке. Тако се материја час одражава као корпус, час као талас. Једног тренутка је честица, много ситнија од атома, али ипак честица, да би у следећем тренутку постала флуид, енергија ношена светлошћу. И ето правог посла за правог сликара.

То је у микрокосмосу, али шта се догађа са оним, макроуниверзумом, од којег се, као звезде после Биг-бенга, непрестано удаљавамо? На то питање, многи уметници модерног сензибилитета и не покушавају да дају одговор. За разлику од њих, Игњатовић се држи оне ничеове поруке да се напредујући у нечему стално морамо освртати на почетак како бисмо задржали сврсисходност нашег подухвата. И заиста, Зоран Игњатовић из бескрајно малог света микроструктуре која се налази у некој врсти критичног стања, стања које води неминовном распадању, враћа Еуклидовским принципима геометрије, смештајући своје слике у наглашене геометријске оквири неубичајене за сликарску праксу. Сликари тиме као да жели да истакне помисао да се читав појавни и материјални свет у који је заронио и чије је противуречне силе и тенденције одсликао као скривену драму, или, тачније, као микрокосмичку катаклизму, да се тај свет заправо не држи на физичким и хемијским законитостима већ на Еуклидовој идеји чистих облика (троугао, ромб, линија ... насталих из прагматичне потребе земљомерства, као идеал који се више никада неће поновити нити срести у том, реалном свету, али који ће му одредити смер и правац.

Материја се, дакле, држи нашом идејом о њој и то Игњатовић, без много самозаљубљености у себе и људски род, на својим сликама потврђује. Вертикале којима се, пак, те идеје, односно, геометријске, апстрактне форме повезују, јесте заправо пут ка успостављању идеје о савршеном, Богу. А ту се наше моћи апстрактног поимања, за сада завршавају.

Миленијуми аналитичког истраживања света, видљиви су у текстури ових слика, време синтезе, којем смо, изгледа, на прагу, можемо прочитати, или наслутити, бар са периферије њихових облика.

Зоран Петровић

Although, this isn't mimetic painting, it owes much to Aristotle's philosophy and esthetics. Because, modern civilization has been brought to the idea about the world chopped into small parts, just by that philosophy and its infinite series of analysis. And as we are nearer to the comprehension of the matter's nature, we are further of the clear idea about the world as an entirety.

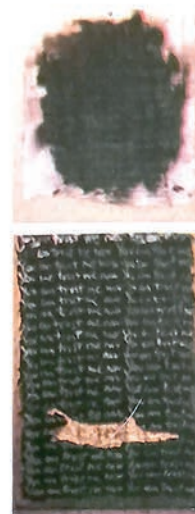
Zoran Ignjatović is aware of that when he, in the manner of his time, poentillisticly, gets into the discussion about the essence of a matter. His paintings illustrate clearly two basic concepts of that essence: first, corpuscular, which is attained with one stroke of the artist and the second, wavy, conjured up with colour. Those concepts, in the paintings of Zoran Ignjatović exist parallelly, just as some theoretical sciences claim. In that way, at the moment the matter reflects as a corpus, and at the other moment as a wave. One moment a partical is much smaller than an atom, but still a partical, the other moment it becomes a fluid, energy carried by the light. Here, it is the real job for the real painter.

That is in microcosmos, but what is happening with the macrouniverse from which we move away continuously, like the stars after Big-beng? That question, many artists of modern sensibility, don't even try to give the answer. In contrast to them, Zoran Ignjatović follows the Nitché's message „if we progress in something we must always turn to the begining in order to keep the purpose of our project.. And really, Zoran Ignjatović returns to Euclid's principle of geometry, from the endlessly small world of microstructure which is in some kind of critical situation that leads to the unavoidable decay and puts his paintings into the emphasized geometrical scopes unusual for the painter's experiance. In that way, the painter wants to emphasize a thought (idea) that the whole, appearing and material world, in which he has immersed and whose contradictory forces (powers) and tendencies he painted as a hidden drama or more correctly as a microcosmic cataclysm, is a world not based on physical and chemical laws, but on Euclid's idea of pure forms (triangle, rhombs, line, dots), became from pragmatic need of earth-measuring, as the ideal that neither will ever be repeated nor met in that real world, but that will define him the course and the way.

Matter is, in fact, held by our idea of it and Ignjatović, without much for himself and humanity, confirms that in his paintings. The verticals, that connect those ideas, geometrical, abstract forms, are, in fact, the way to establish the idea of perfection, the God. Here, our possibilities of abstract comprehension are ended.

Millenniums of analytic exploring of the world are visible in the texture of these paintings, the time of synthesis, at least, from the periphery of their forms.

Zoran Petrović

Превод: Љиљана Милетић
Фотографије: Саша Буквић
Слајдови: Зоран Ђорђевић

ГЕНЕРАЛНИ СПОНЗОР

ПРЕДУЗЕЋЕ ЗА ПРОИЗВОДЊУ И ПРОМЕТ КОЖНЕ
ОБУЋЕ И КОЖНЕ ГАЛАНТЕРИЈЕ

Штампа: **ARTDESIGN**
P R I N T I N G
038/46 180 - 44 584 - 22 431